

KOVÁCS KÁROLY

Nem adlak...

Nem adok Belőled, csak nehezen, pedig
nem is vagy enyém. Más ez a szerelem.
Felettem lebegsz, és körülöttem kecses
nyomaid egy-egy levél, rabul ejtenek.

Másé vagy, csak ellopott ékszer,
melynek csillogását titkolni kell.
A hangod néha, ha hallom, a kezed
melyet foghattam egyszer, ennyi.

Bennem vagy, mint mondatban a szó,
mást jelentek így, van értelme
életemnek, vannak céljaim. Élek.

Igen, ennyi. Sok ez vagy kevés, nem tudom
eldönteni, de érzem, hogy nem marad
ez a kapcsolat egy pillanatkép. Él.

Őszi gondolatok

Szőke lány,
barna asszony,
ősz.

Elteszem az ásót, sír
a kamraajtó is, mikor
becsukom.

Köszvényes ujjai remegnek,
utolsó levelét küldi a tölgy,
a télnek üzen.

Felkapja a szél, hajamba
rozsdás falevél fúr odút.
Orromban illata.

Térdig avarban keresem a tegnapi
ösvényt, rohannék hozzád.
Rossz az irány, pedig hallom a hangod.
Távolodik.

Néha még érzem a nap melegét,
csókja Téged idéz.
Bársony.

Elmentél, és itt
a tél.

A kertünk

A kertben a hajnal, ahol fogtad a kezem,
ahogy jött elment az, mint ez a szerelem.
Harmatát otthagytá áldozni a napért,
ahogy én könnyezem nincsen-szerelmedért.

Kertedben a virág, pedig nincs kerítés,
csapdába van zárva, rabsága naprakész.
Elszárad, elhervad, és nem merthogy szomjazik,
illatát, pompáját kevesen ismerik.

Kertemben sarjadnak mindenféle gyomok,
és én, mint rossz kertész, állástalan vagyok.
Szerszámaim lustán, rozsdásan hevernek,
nem szegődve társul olcsó kérelemnek.

Kertünkben hajnal van, kezdete a napnak,
biztató reménye egy békés alkonyatnak.

X.-hez

mint bimbóból a virág,
mint faágból a hajtás,
mint a semmiből a gomba,
egy napról másnapra,
kisarjul szavunkból gyönyörű gondolat:
megszeretni egymást már csak egy pillanat.

Szerelmedért

Megváltani a világot? Ahhoz képest semmi,
ahogy szerelmedért pokolra kell menni.

Megismerni a végtelent? Gyerekjáték nekem,
de megismerni Téged, végtelen küzdelem.

Átölelni mindent, álmomban egy pillanat,
átölelni Téged, csak egy vágyálom marad.

Ösztön és értelem, tudás és bölcsesség?
Birtokosa valék, csak téged nem értek még.

Itt vagy előttem, látlak, pedig dehogy,
fényképed csak pótszer, rosszabb mint a drog.

Hallom a hangodat, de telefonom pancser,
nem szórja illatod, tökéletlen műszer.

Megfoszt ruháidtól a buja képzelet,
de szemem nem hazudik, látom a vészjelet.

Sorsom meg van írva, elmondom hát Neked,
akkor leszek boldog, hogyha szenvedhetek.

Cím nélkül

A francba hát! Kipukkantak érzelmeim Nélküled,
hiányzik a meleg kaja, hiányzik a kényelem.
Nincs, ki reggel felébresszen, ki kávémat megfőzné,
nincs, ki délben mosogasson, a francba is! Elmentél.

Az első lövés

Térden hát az őzbak, -eldörrent a puska-
könnyei hullanak, a vadászt siratja.

Legyőzött ő eddig éhséget, és fagyot,
szomjúságát sokszor, és álmodott nagyot;
boldog lesz élete, hisz látta a napot,
reggelenként mindig hozta a holnapot.

Ismerte a vadászt, hisz naponta látta,
ahogy kutyájával a bozótost járta.
Mikor látcsövével az agancsát mérte,
naivan nézett rá, életét nem félte.

Megmutatta neki az erdő szépségét,
az évszakok színeit, az illatok mélységét.
A madarak dalait sokszor úgy hallgatták,
ahogy két szerelmes hallhatja csak egymást.

Aztán eljött egy nap, április lehetett,
más szagok, más színek, eltűnt a szeretet,
és széttörte a csendet kemény csattanással
az érkező üzenet, végső állomással.

Térden csak az őzbak, -eldörrent a puska-
összeszedi magát, és megpróbálja újra.

Happy End

Nem kímél.
Számolatlanul küldi vadrózsáit,
és én letépem.
Nem kímél.

Megvan mindene.
Ha engem akar,
csak a bánatom adhatom.
Ha engem akar,
nincsen semmije.

Felkavar.
Ha eszembe jut, átkozom,
ha nincs velem - hiánya fájdalom.
Mint száradt avart a szél,
felkavar.

Most jönnek majd nyugodt napok,
fagyos éjszakák, könnyekből jégcsapok.
Most talán rájössz majd,
mennyire más vagyok.

Véget ér.
Nem tetszett senkinek.
A közönség nem tapsol,
a szereplő meg minek?
Csak egy lökött szív siratja meg.

Minden rossz véget ér.

Halk haikuk

1. Udvarhely.

Tűz van a vízben.
Oly lassan hajnalodik,
hol még az este?

2. Udvarhely.

Rég áldást hozott,
mára gyermeket, halva,
ő az úr, nem Ó.

3. Udvarhely.

Körbe vesz, táncol,
elszédülsz hatalmától,
megadod magad.

4. Udvarhely.

Egy kutya úszik
a stoptáblánál. Tudja,
hogy nincs előnye.

Ma

Ma ittam, bűnt követtem el,
mert ha meghalok,
az csak engem nem zavar,
szeretnek az angyalok.

Ma álmodtam is, bár
felesleges belém,
sajnos csak így tudok Neked
örömet szerezni én.

Ma voltam boldog is,
de el nem árulom,
mi végre mertem hinni én,
hogy megváltozhatok.

Tegnap hazudtam Neked,
mert szerintem nincs erény,
kevés csak adni, ha végül is
a kapokban több az én.

Holnap majd találkozunk,
remélem és hiszem,
nem látod meg rajtam azt,
hogy nincsen már szívem.

Látszólag persze semmi sem változik,
csak ébredés helyett valaki álmodik.
Valaki elmegy, valaki visszajön,
és észre sem vesszük, hogy egyikük nem köszön.

Ajánlás

Hercegnő, régen láttalak, pedig
a Szilágyi Fasorban is kerestelek,
és én sem vagyok már arra, amerre Te véled,
mert kociút ide nem vezet.